

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.618 van 13 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 2 juli 2008 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 juli 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat G. FRANSIS verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 februari 2008 dient verzoekster een aanvraag in tot vestiging als bloedverwant in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-onderdaan (haar Nederlandse schoondochter).

Op 5 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Op 2 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 05.02.2008 door S. Z. geboren te Dr. Aoullout, op 00.00.1944 van Marokko nationaliteit, geweigerd.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: De betrokkene heeft de gevraagde storting niet kunnen voorleggen, alleen een verklaring op eer."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

"Eerste Middel:

Aangezien ten eerste de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op het aangehaalde recht op familieleven en de geschetste feitelijke omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat namelijk dient opgemerkt dat de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid op de hoogte was van het bestaan van het recht op gezinsleven.

Dat de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid eveneens op de hoogte was van de hoger geschetste feiten en retroacten.

Aangezien de bestreden beslissing als reden van de beslissing opgeeft:

"voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: de betrokkene heeft de gevraagde storting niet kunnen voorleggen, alleen een verklaring op eer "

Dat verzoekster formeel stelt wel de nodige bewijzen hebben voorgelegd.

Het is voor verzoekster bijgevolg een raadsel hoe men tot de bestreden beslissing kon komen.

Dat er in de beslissing geen concretisering is naar feiten toe. Dat vaagheid aldus troef is.

Dat men zonder hierover klaarheid te brengen, niet kan spreken van een afdoende noch een formeel toereikende motivering.

Aangezien het begrip "ten laste" in de wet niet nader wordt omschreven. Om iemand ten laste te kunnen hebben, heeft men uiteraard een inkomen nodig. dhr. M. C. en mevr. Z. S. voldoen ruimschoots aan de door de Dienst Vreemdelingenzaken vooropgestelde voorwaarden, zoals gebleken is uit de aan de gemeente overhandigde stukken.

Het feit 'ten laste' te zijn moet in concreto worden beoordeeld, waarbij abstractie moet worden gemaakt van de bron der inkomsten van de herenigde en van de redenen van het beroep op deze ondersteuning. Er kan niet worden vereist dat deze voorwaarde (ten laste zijn) bestond in het land van oorsprong. Bij gebreke aan tegenstrijdige aanduiding in de teksten of de parlementaire voorbereiding zou een dergelijk administratief gebruik immers niet gerechtvaardigd zijn in het licht van het Europese recht (zie Commissie van Advies Vreemdelingen nr. 4.496.157, 24 februari 2004, Rev. dr. étr, 2004, all 129, 429: In casu heeft verzoekster bij zijn moeder gewoond sinds zijn aankomst in België, hetzij van 15 februari 1996 tot 18 april 2000, wat niet betwist wordt. Zijn moeder beschikte toen over maatschappelijke dienstverlening en deelde haar woning en haar inkomen met haar zoon. De voorwaarde van het 'ten laste' zijn was dus vervuld door de uitoefening van zijn recht op vestiging en ook daarna. Het recht van verzoekster om zich te vestigen in het Koninkrijk in het kader van de gezinshereniging voorzien door

artikel 40, par. 6 vreemdelingenwet moet bijgevolg worden erkend. Zijn vordering tot herziening is derhalve gegrond.)

Dat er in onderhavig geval echter geen enkele concrete beoordeling en afweging werd gemaakt aangaande de voorwaarde van het ten laste zijn. Dat hierdoor de motivering geheel ontoereikend is.

Aangezien de bestreden beslissing op generlei wijze een motivering in rechte opgeeft.

Dat derhalve besluitend kan worden gezegd dat de bestreden beslissing faalt naar feiten en naar recht.

Dat men gelet op hetgeen hoger werd uiteengezet niet kan spreken van een afdoende motivering in de zin van art. 3 Wet 29/07/1961. Dat voornoemd artikel naast de plicht tot formele motivering, eveneens de plicht tot inhoudelijke of materiële motivering behelst. Dat het de inhoudelijke motiveringsplicht is die door verweerster met de voeten wordt getreden.

Dat verzoekster meent dat de bestreden beslissing in strijd is met van art. 62 Wet dd.15/12/1980:

Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 E. V.R.M, moet uit de motieven zelf van een uitzetting- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. Op grond van art. 32 van voormelde wet dient die afweging ook te blijken uit de overwegingen van het advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen (R.v.St. nr. 26.932. 25 september 1986).

Dat naar analogie met bovenstaand arrest verweerster eveneens had dienen te motiveren op het punt vd evenredigheid van de beslissing, in verhouding tot de ontwrichting van het gezin.

Aangezien in het licht van de geldende regelgeving én Europese rechtspraak de gemachtigde van de minister dan ook totaal nalaat de bestreden beslissing te motiveren.

Dat de bestreden beslissing derhalve faalt naar feiten en naar recht. Dat bovenstaand middel ernstig is.”

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, aangezien zowel de juridische als de feitelijke grondslag worden vermeld. De vermeldingen in de bestreden beslissing laten verzoekster toe kennis te hebben van de redenen van de beslissing zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Bloedverwanten in opgaande lijn van een EU-burger moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van deze EU-burger. Ze moeten ook kunnen aantonen dat zij in de maanden voorafgaand aan de aanvraag reeds afhankelijk waren van de hulp van deze EU-burger. Verzoekster heeft een verklaring op eed voorgelegd van haar schoondochter dat verzoeksters zoon geldsommen meegaf via familie en vrienden naar Marokko, maar geen bewijzen van nominale financiële stortingen van de Nederlandse onderdaan naar verzoekster in het land van herkomst. De verklaring op eed kan niet worden beschouwd als een toereikend bewijs om aan te tonen dat zij in de maanden voorafgaand aan de aanvraag reeds afhankelijk was van de hulp van de EU-burger. De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52 § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en naar het feit dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: zij heeft de gevraagde stortingen niet kunnen voorleggen, alleen een verklaring op eer. Dienvolgens moet

worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster uit tevens kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.3.1. Verzoekster voert in het middel aan dat zij meent wel de nodige bewijzen te hebben voorgelegd, en dat het begrip “ten laste” in de wet niet nader wordt omschreven. Zij meent dat niet kan worden vereist dat aan deze voorwaarde reeds moest zijn voldaan in het land van oorsprong. Verzoekster stelt dat zij ruimschoots voldoet aan de vooropgestelde voorwaarden, zoals is gebleken uit de aan de gemeente overhandigde stukken, en dat er geen enkele concrete beoordeling en afweging werd gemaakt aangaande de voorwaarde van het ten laste zijn, zodat de motivering op dit punt ontoereikend is.

Artikel 40 bis, § 2, lid 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), bepaalt het volgende:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd (...) 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Hieruit volgt dat een bloedverwant in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-onderdaan, ten laste moet zijn van deze EU-onderdaan en zijn echtgenoot om zich bij hen te kunnen voegen. De bepaling van artikel 40, § 3 zoals die gold ten tijde van de aanvraag van verzoekster op 5 februari 2008 hield de gelijkaardige vereiste in van het ten laste zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister via de bevoegde burgemeester op 5 maart 2008 aan verzoekster liet weten dat welbepaalde stukken moesten worden voorgelegd, ondermeer “*Bewijs van nominale financiële stortingen van de Nederlandse tav betrokkene in het land van herkomst (periode voor de AV)*”.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster geen bewijs van deze nominale financiële stortingen heeft voorgelegd. Verzoekster beperkt zich in het middel tot de opmerking dat zij “*wel de nodige bewijzen*” heeft voorgelegd en dat niet kan worden vereist dat de voorwaarde van het ten laste zijn reeds bestond in het land van oorsprong. Het is echter niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister in het kader van een vestigingsaanvraag van een bloedverwant in opgaande lijn van een EU-onderdaan, waarbij artikel 40 bis, § 2, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de EU-onderdaan en de echtgenoot, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste geweest is van deze EU-onderdaan. Voorts kan in dit verband ook verwezen worden naar het arrest Jia van het Hof van Justitie (arrest C-1/05 van 9 januari 2007) waarin het Hof gesteld heeft dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De gemachtigde van de minister heeft terecht geoordeeld dat verzoekster de gevraagde stortingen niet heeft kunnen voorleggen en dat zij daarom niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Het stuk ondertekend door de Nederlandse schoondochter van verzoekster, door verzoeksters zoon, door verzoekster zelf en door haar echtgenoot, dat een verklaring betreft van de Nederlandse schoondochter waarin ze stelt dat haar echtgenoot in het onderhoud van zijn ouders voorzorg door geldsommen mee te geven aan vrienden en familie die naar Marokko gingen, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister in het kader van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

2.1.3.2. Verzoekster voert tevens aan dat de beslissing evenmin is gemotiveerd op het vlak van het recht op familielevens van verzoekster, en op het vlak van de evenredigheid van de beslissing in verhouding tot de ontwrichting van het gezin.

Voor dit onderdeel wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel. Hier wordt enkel opgemerkt dat de rechtspraak van de Raad van State die verzoekster aanhaalt in casu niet van toepassing is, omdat het aangehaalde arrest handelt over een koninklijk besluit tot uitzetting of uitwijzing, en geen verband houdt met een aanvraag tot vestiging.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

"Tweede middel

Aangezien ten tweede het recht op gezinsleven cfr. artikel 8 EVRM wordt geschonden.

Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens betreft het recht op familielevens.

Dat de rechten op een privé- en gezinsleven fundamenteel zijn. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op een beperkend door het EVRM opgesomde doeleinden.

Dat het begrip gezin in de zin van artikel 8 EVRM zich niet enkel beperkt tot relaties die op het huwelijk gebaseerd zijn en kan andere feitelijke "familiale" banden omvatten wanneer partijen samenwonen buiten het huwelijk (Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int>, Rev. Trim.dr.fam., 2001, 128).

Er is dus onmiskenbaar sprake van een "familiale cel" in casu, gezien verzoekster bij haar zoon en schoondochter verblijft te Leuven.

Dat de bestreden beslissing inderdaad werd voorzien door de wet en een legitieme doelstelling heeft maar dat dient opgemerkt dat deze niet nodig is in een democratische samenleving (zie Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int>, Rev. Trim.dr. fam., 2001, 128).

Dat de bestreden beslissing derhalve ook haar beoordelingsmarge heeft overschreden en de rechten van verzoekster heeft geschonden die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM.

Dat namelijk de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de enige uitzondering is die wettelijk is toegestaan om een inbreuk te wettigen op voormeld mensenrecht.

Dat dienaangaande niet werd gemotiveerd. Dat derhalve dient aanvaard dat er geen dergelijke reden kan worden aangehaald.

Dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voornoemd recht op een gezinsleven zonder meer schendt.

Dat namelijk ingevolge vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 8 EVRM het familie leven slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan worden verbroken door latere gebeurtenissen.

Dat het familielevens in deze zaak niet betwist wordt noch kan worden betwist. Dat in deze derhalve een belangenafweging vereist is.

Dat de verwijdering van het Belgisch grondgebied een inmenging inhoudt in het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat in deze de rechtspraak van het Europees Hof Voor de Rechten van de Mens richtinggevend is, stellende dat de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf.

Dat deze tweede paragraaf zeer strikt dient geïnterpreteerd.

Dat bij de afweging van de particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen (Arrest H.v.J. 3 juli 1980, zaak 157/79, Pieck; Arrest H. v. J. 8 april 1976, zaak 48/75).

Dat in casu men deze individuele toetsing niet maakt noch gaat men over tot een belangenafweging, het betreft een loutere toepassing van de wet.

Dat in casu er geen sprake is van enige belangenafweging laat staan dat in casu men zich bevindt in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2e lid EVRM.

Verzoekster maakt geen gevaar uit voor de Belgische samenleving en is geïntegreerd. De bestreden beslissing heeft als gevolg dat verzoekster voor onbepaalde tijd van haar schoondochter en haar zoon gescheiden zal leven.

Dat het derhalve onmiskenbaar vaststaat dat het artikel 8 E.V.R.M. geschonden is. Dat bovenstaand middel ernstig is.”

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Het Europees Hof neemt aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling een staat kan verplichten hem op het grondgebied te gedogen, het is verwerende partij toegelaten om wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen, de beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten, verzoekster verblijft slechts enkele maanden op het Belgisch grondgebied en heeft op vrijwillige basis gedurende jaren gescheiden geleefd van haar zoon en schoondochter.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoekster is onderworpen aan artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet en diende aldus aan te tonen dat zij ten laste was van haar zoon en schoondochter, wat zij naliet te doen. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat het determinerende motief dat verzoekster de gevraagde stortingen niet heeft kunnen voorleggen, op correcte feiten steunt en niet kennelijk onredelijk is, zodat artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet geschonden zijn. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet, kan geen schending van het privé-leven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 30 april 2004, nr. 130.936; RvS 26

april 2006, nr. 157.953). Het feit dat verzoekster een Marokkaanse zoon heeft die gehuwd is met een EU-onderdaan, geeft geen automatische toekenning van een recht op vestiging op grond van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet. Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familielevens te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Wat dit betreft, stelt verzoekster dat “het familielevens in deze zaak niet wordt betwist” en elders in het verzoekschrift verwijst zij naar haar leeftijd en haar gezondheidstoestand en die van haar echtgenoot. De Raad stelt vast dat verzoekster en haar echtgenoot pas sinds 2008 in België verblijven en dat hun zoon hier naar eigen zeggen reeds verblijft sinds 1998, maar dat zijn verblijfstoestand pas werd geregulariseerd in september 2007. Verzoekster en haar zoon hebben dus op vrijwillige basis reeds tien jaar van elkaar gescheiden geleefd. Verzoekster beperkt zich tot het uiten van een voorkeursland voor haar verblijf. Artikel 8 van het EVRM kan niet uitgelegd worden als zou er in hoofde van de overheid de algemene verplichting bestaan om de door het gezin gemaakte keuze van woonplaats te respecteren.

Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing disproportioneel is, merkt de Raad op dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van de openbare orde. De gemachtigde van de minister streeft met de bestreden beslissing dan ook een der in artikel 8 van het EVRM opgesomde doelen na. Verzoekster laat verder na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de immigratiewetgeving een onevenredige inmenging in haar privaat en familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Verzoeker maakt met haar betoog geen schending van het recht op privé- en familiaal leven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM, aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat als volgt luidt:

“Derde middel

Aangezien ten derde de bestreden beslissing strijdig is met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat men van verzoekster als redelijke en zorgvuldige overheid niet kan verwachten dat zij in de huidige toestand zou terugkeren naar Marokko.

Dat het behoort dat zij haar echtgenoot bijstaat, die op heden in een zeer zwakke, zelfs levensbedreigende gezondheidstoestand verkeert.

Dat, mede gelet op hetgeen hoger werd aangehaald, anders oordelen een schending zou inhouden van de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat er bovendien een schending is van de gewekte verwachtingen, in hoofde van verzoekster, nu men op de gemeente duidelijk te kennen heeft gegeven dat zij voor gezinshereniging in aanmerking kwam.

Aangezien op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat bovenstaand middel ernstig is.”

2.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster in gebreke is gebleven alle nodige documenten voor te leggen ter staving van zijn aanvraag. Dit gegeven wordt onderbouwd door de stukken van het administratief dossier en kan niet ernstig betwist

worden, de bestreden beslissing werd in alle redelijkheid genomen. Verzoekster toont geen schending aan van de door hem aangevoerde beginselen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoekster met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk maakt.

In het kader van een aanvraag tot vestiging komt de gezondheidstoestand van de aanvrager of van zijn echtgenote (nog) niet ter sprake, de aanvrager moet eerst en vooral aantonen dat de bloedverwantschap bestaat en in het geval van verzoekster moest zij tevens aantonen dat zij ten laste was van haar descendents. In casu is aan deze voorwaarde niet voldaan, zodat een verwijzing naar de gezondheidstoestand van de echtgenoot van verzoekster of naar "de gewekte verwachtingen" in haar hoofde, niet ter zake dienend is. De mededeling van de gemeente dat verzoekster "voor gezinshereniging in aanmerking kwam" kan niet beschouwd worden als een definitief oordeel over de aanvraag. Dat verzoekster in aanmerking komt om een aanvraag in te dienen, brengt niet mee dat de aanvraag automatisch zal worden goedgekeurd.

Het derde middel is ongegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.